

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 81/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného JUDr. Martinom Salokom, Zvonárska 8, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11C/38/2021 z 12. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.
2. Sťažovateľ bol žalovaným v spore o určenie neexistencie záložného práva. Okresný súd rozsudkom z 1. februára 2023 určil, že záložné právo zaniklo a neexistuje, a priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
3. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 2Co/133/2023 z 15. októbra 2024 prvostupňový rozsudok potvrdil a priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
4. Uznesením vyššieho súdneho úradníka z 23. januára 2025 bol sťažovateľ zaviazaný nahradiť žalobkyni trovy konania 25 443,13 eur, pričom vychádzal z uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 604/2018, podľa ktorého nie je arbitrárny taký postup okresného súdu, ktorý v prípade žaloby o určenie neexistencie záložného práva pri určení trov konania vychádza z § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom hodnota záložného práva je v takom prípade súčet poskytnutých úverov (v tomto prípade 1 500 000 eur, pozn.).

5. O sťažnosti žalobkyne rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ho zmenil a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov konania vo výške 58 399,43 eur. Vychádzal z rovnakých ustanovení vyhlášky, avšak priznal žalobkyňi náhradu trov konania aj za ďalšie úkony právnej služby.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v dvoch rovinách:

- nedoručenie sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka na vyjadrenie sťažovateľovi, a to napriek tomu, že v sťažnosti požadovala takmer štvornásobné navýšenie priznanej náhrady trov konania,
- svojvoľná a ústavne neakceptovateľná aplikácia § 10 ods. 1 vyhlášky.

7. Predmetom sporu bolo určenie neexistencie záložného práva, teda spor neoceniteľný peniazmi. Sťažovateľ poukazuje na to, že súdny poplatok mu bol vyrubený podľa položky 1 písm. b) Sadzovníka súdnych poplatkov. Náhrada trov konania mala byť určená podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky ako 1/3 výpočtového základu, keďže nebolo možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti sú dve základné námietky sťažovateľa: (a) námietka nesprávneho výpočtu náhrady trov konania podľa § 10 ods. 1 vyhlášky a (b) námietka porušenia práv sťažovateľa nedoručením sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľovi na vyjadrenie.

9. Ústavný súd z doručenej ústavnej sťažnosti a jej príloh zistil, že proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ sťažnosť nepodal – podala ju len žalobkyňa. Táto skutočnosť je pritom pre posúdenie veci podstatná, pretože z obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že pokiaľ ide o spôsob určenia odmeny advokáta žalobkyne v posudzovanej veci, súd sa neodklonil od právneho názoru vyššieho súdneho úradníka. Sťažovateľ podanou ústavnou sťažnosťou napáda rozhodnutie sťažnostného súdu, ktorý síce § 10 ods. 1 vyhlášky aplikoval, avšak (aj) s ohľadom na to, že nebolo žiadnou zo sporových strán navrhnuté, aby sa vôbec zaoberal tým, či je taká aplikácia správna. Inak povedané, posúdenie aplikácie § 10 ods. 1 vyhlášky vôbec nebolo predmetom rozhodovania okresného súdu v napadnutom uznesení, pretože žalobkyňa (logicky) uvedené nenamietala a sťažovateľ sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nepodal.

10. V tejto časti ústavnej sťažnosti bol preto ústavný súd nútený ústavnú sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a to s poukazom na § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa síce možno ústavnú sťažnosť podľa odseku 1 neodmietnuť, avšak sám sťažovateľ neuviedol žiadny dôvod, prečo možnosť podať sťažnosť nevyužil, a ústavný súd sám žiadny relevantný dôvod na nepodanie sťažnosti nezistil.

11. Posúdenie druhej námietky je veľmi úzko spojené s posúdením tej prvej. S poukazom na sťažovateľom citovaný nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 271/2021 by bolo možné uvažovať o porušení práv sťažovateľa, avšak len za predpokladu, že by sťažovateľ preukázal, že ním podané vyjadrenie by podstatným spôsobom mohlo zmeniť rozhodnutie okresného súdu. Tu treba mať na zreteli, že vyjadrenie sťažovateľa nie je sťažnosťou – teda malo by slúžiť na vyslovenie námietok k tomu, čo v sťažnosti uviedla žalobkyňa, ktorá namietala iba nepriznanie odmeny vo vzťahu ku konkrétnym úkonom právnej služby. Tieto skutočnosti však sťažovateľ nijakým spôsobom nerozporoval ani v podanej ústavnej sťažnosti – tzn. neuviedol nič, čo by mohlo naznačovať, že ak by mal možnosť vyjadriť sa k sťažnosti žalobkyne, tak by to viedlo k inému rozhodnutiu sťažnostného súdu. Nedoručením sťažnosti žalobkyne nemohlo byť zasiahnuté do jeho práv, pretože aj keby sťažovateľ vo vyjadrení namietal aplikáciu § 10 ods. 1 vyhlášky vyšším súdnym úradníkom, sťažnostný súd by nemohol rozhodnúť o sťažnosti žalobkyne v jej neprospech oproti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.

12. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol, a to pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keď nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených základných práv.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu